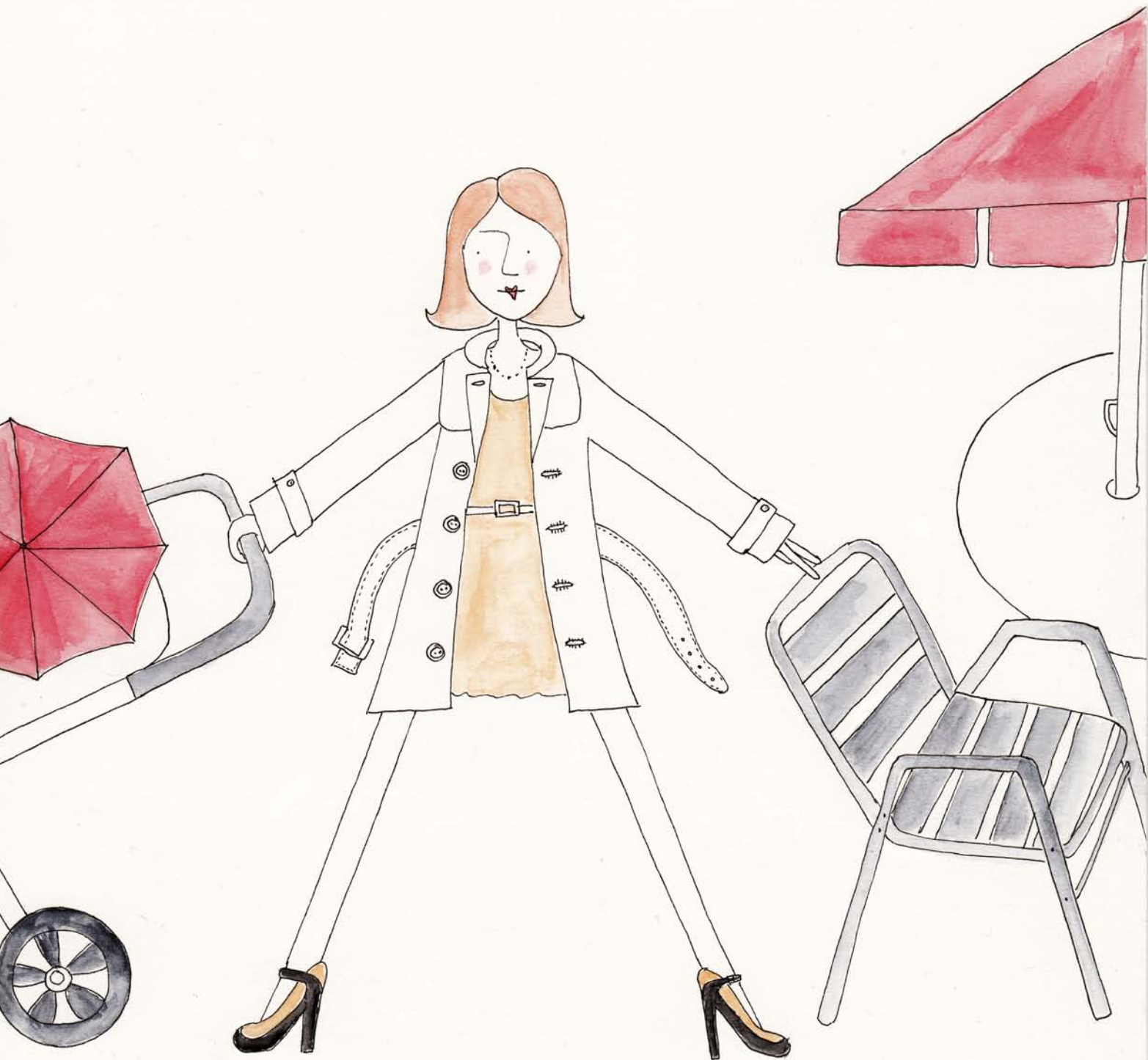

Loungestoel of luiertas?

Maria: 'Nu mét kinderen geniet ik op afstand van de reisverhalen van vriendinnen.'

Met een compleet ander ritme dan haar kinderloze vriendinnen, maar nog redelijk onbekend in de wereld van luiertassen, snoetenpoetsers en babyzwemmen **voelt Maria zich 'in between worlds'**. Waar hoort ze bij?

'Tuurlijk mogen jullie mee, maar we gaan wel de hele dag op het terras zitten.' Dit zeg ik egoïstisch tegen vrienden met een tweejarige peuter. Ik heb nog geen baby. Wij en onze andere kinderloze vrienden kunnen het ons dus permitteren om nog oneindige middagen loom op een terras te hangen. Dat houden we graag nog een tijdje zo.

Hoewel, de laatste tijd zie ik verdacht veel stellen om me heen die besmet zijn geraakt met het babyvirus. Zodra ze die bepaalde blik in hun ogen krijgen en het goede nieuws brengen, weet ik dat het bij hen ook zover is. Ik voel me dan altijd – tja, hoe zal ik het zeggen – een beetje verraden. Want ze verlaten ons vak. Van het vak 'Lang leve de lol' belanden ze in dat van de poepluiers, rumoerige pannenkoekhuizen en witte rompers met 'I love mama' erop. Afspraken met hen verschuiven na de geboorte van het kind van de late uurtjes naar de late middag. In de praktijk betekent dit dat je met hen (plus kinderwagen plus blèrende baby) in een lunchtentje zit. Niet bepaald relaxed na een drukke werkweek. Ook tussen collega's met kinderen verslapt mijn aandacht vaak. Als ze het uitgebreid hebben over de stijgende kosten in de kinderopvang, bijvoorbeeld. Ik merk dat ik automatisch trek naar mensen zonder storende factoren. Met een beetje geluk zijn die ook nog single, dus de kans dat zij binnenkort een kind krijgen is nihil. Maar dan komt er een kink in de kabel. Ik begin te dromen over verschrompelde eierstokken en over vervroegde overgangen. Lichamelijk gezien zal ik er toch een keer aan moeten geloven. Dus draag ik een tijdje later, tijdens een weekend weg met een groep

vrienden, het babyvirus met me mee. Geruisloos en zonder dat iemand het weet ben ik van het ene vak naar het andere vak geslopen.

Een baby lijkt me heerlijk, alleen die groep ouders, daar kan ik nog niet zo veel mee. Bij de meeste ouders die ik tegenkom voel ik me wat onvolwassen, onverantwoordelijk ook misschien. Mijn kinderloze vrienden zijn het eerst op de hoogte van ons Blijde Nieuws. Vriendin J. vraagt naar de uitgerekende datum en baalt meteen dat ze de laatste maanden van mijn zwangerschap niet zal meemaken. Ze zit dan voor een jaar aan het andere eind van de wereld. Hè, daar gáán onze avondjes uit. Vriendin E. is ook erg blij voor me, maar zegt aan het eind van het telefoongesprek dat ze niet goed weet of ze zelf kinderen wil. Jammer, ik hoopte dat zij binnenkort ook in hetzelfde schuitje zou raken... Ten slotte vertel ik het voorzichtig aan een vergeten groep mensen in ons leven: de mensen mét kinderen. Die reageren meteen enthousiast. 'Welkom in onze wereld', lijken ze te zeggen.

Bevallingsavontuur

Onze lieve, roze baby ligt op mijn buik. Vriendin J. feliciteert me vanuit een bar in Australië met een lieve sms. Zusje E. komt op kraambezoek. Zodra ik mijn bevallingsverhaal uit de doeken doe en over de knip begin, doet ze haar handen over haar oren. 'Nee, ik moet nog!' roept ze erbij. Logisch, maar ik moet mijn laatste avontuur toch echt aan iemand kwijt. Met zussen en vriendinnen die al een keer bevallen zijn verloopt het gesprek een heel stuk

‘Ik hoor mezelf zeggen: babyzwemmen is echt heel leuk’

makkelijker. We grinniken om mijn borstvoedingspogingen (‘ze lijkt wel een piranha’) en ze kunnen zich alles voorstellen bij mijn wat beurse gevoel ergens *down under*.

De gesprekken met mensen zonder kinderen verlopen bijna altijd anders, merk ik. De woorden ‘aanleggen’ en ‘tepel-speenverwarring’ komen gewoonweg niet door. Maar ja, als ik me even inleef in de kinderlozen moet het voor hen voelen alsof iemand tegen je aan kletst over een lineaire hypotheek, terwijl je zelf nog een huurappartement hebt. *Not interesting*, natuurlijk.

Lachende baby

Als we op een dag met vrienden zonder kinderen in een strandtent zitten, laat ook ons non-verbale gedrag de tien grote verschillen zien. Het tafereel: zij hangen lekker achterover in de luxe loungebanken. Wij zitten voorovergebogen: zoekend naar een spuugdoekje, een speen en een fles die ergens over de grond gerold is en dient te worden afgespoeld. Met mijn dochter in mijn armen luister ik maar half naar de Australië-verhalen van vriendin J.

Afspreken doen we meestal ’s avonds. Veel handiger dan overdag, want ja, zij werken dan. Alleen weet ik soms niet waar ik de puf vandaan moet halen om het laat te maken. De tijd van onverantwoord door het leven gaan en nachten doorhalen (en lekker kunnen uitslapen) ligt mijlenver achter me. Maar hoor ik dan wél bij de groep ouders die elke doorkomende tand van hun kind op social media zetten? (Hoewel ik laatst wel leuke reacties kreeg op die ene foto van mijn slapende babydochter...)

Ook babyzwemmen is een activiteit waar ik me nog enigszins ontheemd voel. Enthousiast zingen de ouders in badpak en een enkele zwembroek mee met voor mij volslagen onbekende kinderliedjes. Ze lijken de tekst (iets met een wangetje en een kin) feilloos uit hun hoofd te kennen. Heb ik ergens wat gemist? Terwijl ik ongemakkelijk meeneurie bedenk ik dat dit dus iets is wat ouders op een doordeweekse ochtend doen. Maar het feit dat mijn lieve dochter in haar rood-wit-blauwe zwembroek zo moet lachen als ik haar optil, maakt dat ik mezelf drie maanden later tegen een zwangere (van haar eerste kind) hoor zeggen dat babyzwemmen ‘echt heel leuk is’.

Wie ben ik als moeder? Nu we inmiddels twee kinderen hebben, is het oudervak onvermijdelijk onze hangplek geworden. Wij horen bij die mensen die snappen dat dineren met een dreumes en een peuter na achten in een hippe tent geen pretje is, tenzij er kinderijsjes en kleurplaten worden geserveerd. Waar ik me jarenlang tegen heb verzet, daar ben ik nu middenin beland en dat begin ik tot mijn grote verbazing nog leuk te vinden ook (al kan ik de drukte in pannenkoekhuizen maar niet verdragen). De vriendschappen met mijn beste vriendinnen met kinderen worden nog hechter, omdat we elkaar vaker zien en gewoon nog steeds om dezelfde dingen, en natuurlijk om onze peuteraneddotes, kunnen lachen. Soms leveren kinderen zelfs leuke, nieuwe contacten op. Andere keren voel ik me bij sommige ouders nog steeds totaal vervreemd en raak ik opnieuw verveeld als ze vertellen dat hun dreumes al drie blokjes kan opstapelen terwijl hij er van het consultatiebureau nog maar twee hoeft te kunnen. Of gedraag ik me bij hen nog steeds als een onhandige puber, net als voordat ik kinderen kreeg. Kind of geen kind, er ontbreekt dan duidelijk een klik.

Best of both worlds

De laatste tijd mis ik ook wat anders: mijn kinderloze vriendinnen. Zusje E. zie ik veel minder dan vroeger. Ik heb heimwee naar vriendin E., die nog steeds niet weet of ze kinderen wil, veel te lang heb ik haar lieve stem niet gehoord. En ik verlang ernaar om weer als vanouds drie uur lang in een kroegje met kinderloze, single vriendin J. in het luchtledige te ratelen. Ver weg van de spuugdoekjes, verloren spenen en op de grond gegooid brood. Het blijven vriendinnen met wie ik na maanden toch weer kan kletsen alsof ik ze vorige week nog heb gezien.

Conclusie: ik wil gewoon *the best of both worlds*. Snel bellen, dan kunnen we nog even afspreken voordat ze weer op wereldreis gaat. ●

P.S. Mijn zusje E. belt me een paar weken later op met een verbaasde, blij stem. Ze kan het zelf haast nauwelijks geloven dat ze een baby krijgt. De komende maanden kan ik me ongegeneerd op haar storten, en eindelijk mijn bevallingsverhaal afmaken.